

289211

BCU China Medical University Library

Tăner de argint

O tânără căsnicie era desbinată pentru orice fel de motiv și deseori se certau pentru lucruri de nimic. Într-o zi, după o astfel de scenă neplăcută, tânăra femeie strigă:

— Asta nu poate să mai dureze. Noi trebuie să ne despărțim. Chiar acum am să mă duc la un avocat pentru a pune la cale divorțul.

— Bine faci, îi răspunse el cu un aer serios. Tot așa m'am gândit și eu. Dar de multă vreme n'am fost de acord asupra acestui punct.

Zis și făcut. Soția se pregăti să plece, și era aproape să iasă pe poartă, când soțul o opri cu aceste cuvinte:

— Înainte de a ne despărți, să ne rugăm împreună. N'am făcut aceasta niciodată de când suntem căsătoriți. Acesta a fost un rău și mi se pare că el a adus blestemul asupra acestei case.

Și se rugară. Vocea bărbătească a soțului repetă în chip simplu rugăciunea domnească, dar cu o așa convingere încât se miră și el, dar mai mult se miră tovarășa sa. Când terminară, ea se aruncă în brațele lui și se împăcară pentru totdeauna. Pentru ei a început o nouă viață, și, mână în mână, au trebuit să meargă multă vreme pe aceeași cale, privind sus.

John Randolph, un vestit bărbat de stat, simțea o deosebită plăcere să spună:

— În cariera mea aș fi ajuns de sigur un nelegiuit și un păcătos dacă, în copilăria mea, mama mea nu m'ar fi obișnuit să împun mâinile în fiecare dimineață pentru a repeta: „Tatăl nostru care ești în ceruri”.

Un mare creștin, doctorul Moon, a fost lovit de orbire completă.

Alți creștini se rugară neincetat pentru vindecarea lui, dar fără niciun rezultat.

Atunci el strigă:

— Îți mulțumesc, Dumnezeu meu, pentru „talantul” de a fi orb! Fă-mă în stare să-l prețuiesc în așa fel încât la venirea Domnului Isus, El să poată primi roadele sale!

El puse la lucru toată cultura sa științifică spre a inventa sistemul de cetire pentru orbi, sistem care-i poartă

numele. Acesta se întrebuințează în 492 de limbi și dialecte și prin ajutorul lui mii de orbi au găsit calea spre ceruri și lumina sufletească.

Minunate sunt planurile lui Dumnezeu pentru fiii oamenilor! Datoria noastră este să primim tot ce ne dă El, să ne lăsăm conduși de mâna-I iubitoare și să depunem energia noastră la picioarele Sale pentru binele și fericirea semenilor noștri. Acesta este adevăratul rost al vieții.

Jenny Lind, vestita cântăreață, intră într-o zi într'un magazin de articole muzicale, din Edimbourg, pentru a cumpăra câteva piese muzicale. Tânărul care o servea o întreabă dacă auzise vreodată pe celebra Jenny Lind cântând.

— Da, răspunse ea. Dar d-ta?

Nu, doamnă. Prețul unui loc e prea scump pentru mine.

— Ai fi așa de bun să mă acompaniezi la pian pentru această bucată? întreabă ea, după ce își alege una. Aș dori s'o cânt înainte de a o cumpăra.

Tânărul o acompanie, doamna cântă, și după ce termină, îi spuse: „Acum ai auzit pe Jenny Lind cântând”.

Cineva asista acum douăzeci de ani la o adunare de rugăciuni care se ținea la Londra în fiecare zi. Se poate să mai fie și astăzi astfel de adunări. Printre asistenți să găsea un amiral. Amiralul acesta cerea cu putere Dumnezeului Bibliei să trimeată suma care lipsea Societății Biblice Britanice și Străine spre a-și acoperi deficitul, care nu era cine știe ce grozav de mare. Cineva care se găsea alături de amiral îl întrerupse și zise:

— Lasă pe Dumnezeu în pace și împlinește d-ta lipsa cu carnetul de cecuri.

Amiralul înțelese și trimise Societății Biblice un cec cu suma corespunzătoare deficitului.

Se povestește că Victor Hugo iubea foarte mult pe nepoțica sa, o copilă foarte vioaie și neastâmpărată. Într-o zi mama sa o amenință că timp de trei zile n'are să-i dea decât pâine și apă, dacă are să se poarte tot așa de rău. Nu peste mult, aceasta s'a și întâmplat și pedeapsa trebuia să fie aplicată. Ea se duse să ceară mijlocirea bunicului, care refuză să intervină.

— Atunci tu nu mă mai iubești, bunicule, zise copilă.

— Ba da, eu te iubesc, zise marele om a cărui inimă era adânc mișcată de aceste cuvinte, eu te iubesc mai mult decât îți închipui tu. Eu nu pot să înlătur pedeapsa dela tine, dar voi lua parte la ea.

Timp de trei zile, bătrânul lăsă laoparte toate celelalte mâncări servite la masă, și luă numai pâine și apă împreună cu copilă.

De atunci fetița n'a mai căzut în greșeală, de teamă ca bunicul ei să nu mai sufere din iubire pentru ea.

O! putere a iubirii! Noi cari dorim atât de mult să fim iubiți, de ce nu învățăm pe copiii noștri toată adâncimea iubirii lui Isus pentru sârmanii copii pierduți?

Coperta: Natura vorbește.

Ideile mari fac oameni mari.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Toamnă rodnică

Sfârșit de toamnă

Toamna este unul din cele mai frumoase anotimpuri, pentru că acum omul are prilejul să-și vadă rodul muncii lui de un an întreg și să se bucure de rezultate. Muncile și oboselele istovitoare, arșița înăbușitoare a lunilor de vară, nopțile nedormite, necazurile îndurate, toate acestea sunt acum uitate cu desăvârșire. Bucuria și seninătatea îi luminează fața și îi face inima să cânte de bucurie. Cât de adevărate sunt cuvintele Înțeleptului: „Mai frumos este sfârșitul unui lucru decât începutul lui“!

Toamna aceasta a fost peste așteptări bogată în roade și pentru noi. Sfârșitul ei, când putem să încheiem bilanțul unei activități, a dovedit aceasta cu prisosință. Strădaniile noastre, întărite de sprijinul neprecupețit din partea Bunului Dumnezeu, au fost încoronate de succes. Un prilej de nețărmurită bucurie!

Cu numărul acesta se încheie un an de activitate întreprinsă pentru realizarea scopului arătat în subtitlul acestei publicații — îndrumarea morală a tineretului. Am muncit din greu un an întreg, și am așteptat să vedem roade, cari n'au întârziat să se arate. Scrisorile de mulțumire și apreciere din partea multor cetitori abonați și ocazionali, precum și cererile repetate adresate admini-

strației revistei pentru numere trecute, sunt tot atâtea dovezi că succesul dorit de noi a fost realizat. Toate mulțumirile pe cari le-am primit din partea multora pentru lupta noastră, noi le-am adresat Celui Atotputernic în Numele căruia am pornit la lucru și care ne-a ajutat să repurtăm atâtea biruințe până aci. Cu El vrem să pornim la lucru și de aci înainte, mai ales că nevoile tineretului din țara noastră se înmulțesc pe zi ce trece, și se simte tot mai mult nevoia de îndrumare

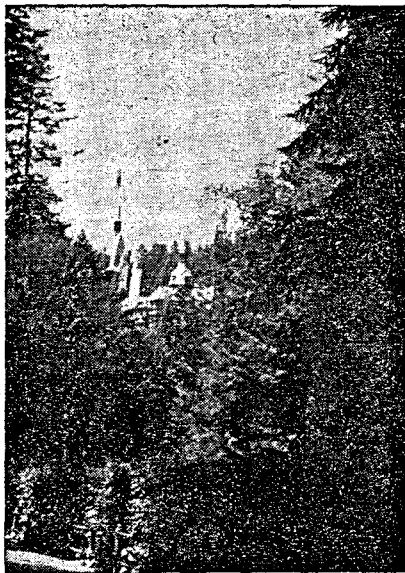
pentru pașii celor cari abia au trecut pragul căminului părintesc, ieșind de sub îngrijirea directă a părinților, spre a se avânta în lupta vieții. O, și lupta aceasta este așa de grea când o duci singur! Și este așa de riscantă pentru cel care se bizuește pe forțele lui și pe înțelepciunea lui! De cele mai multe ori — dacă nu totdeauna — rezultatul este o înfrângere sigură și dureroasă. De aceea este nevoie de îndrumători ai minților tinere, cari cu inimi pline de iubire și mâini binevoi-

Greșelile sunt învățători minunați.

toare, să conducă pe tineri pe calea moralei, care le asigură fericierea și face din ei fii demni ai neamului.

Și în anul care a trecut, am privit cu durere la unele întâmplări înmărmuritoare, petrecute în rândul celor tineri. Brațe desnădăjduite s'au încrucișat, dascălii tineretului și-au dat părerea, s'au recomandat leacuri fel și fel, ba unii, înspăimântați de monstruoșitatea faptelor comise, au încercat să scoată pe făptuitori din rândul oamenilor sănătoși, crezând că în chipul acesta vor șterge pata de murdărie, care ne urmărește pe toți la fiecare pas, ca și ochiul muștrător pe ucigașul Cain, — pentru că răul apasă asupra noastră a tuturor, și dovedește o stare anormală în rândurile noastre, stare pe care avem datoria și răspunderea de a o îndrepta cât mai neîntârziat, dacă vrem să nu fim martori la lucruri și mai respingătoare.

Ciudat lucru însă! După trecere de câteva săptămâni dela săvârșirea faptelor incriminate, toți au tăcut ca prin farmec. Amintirea

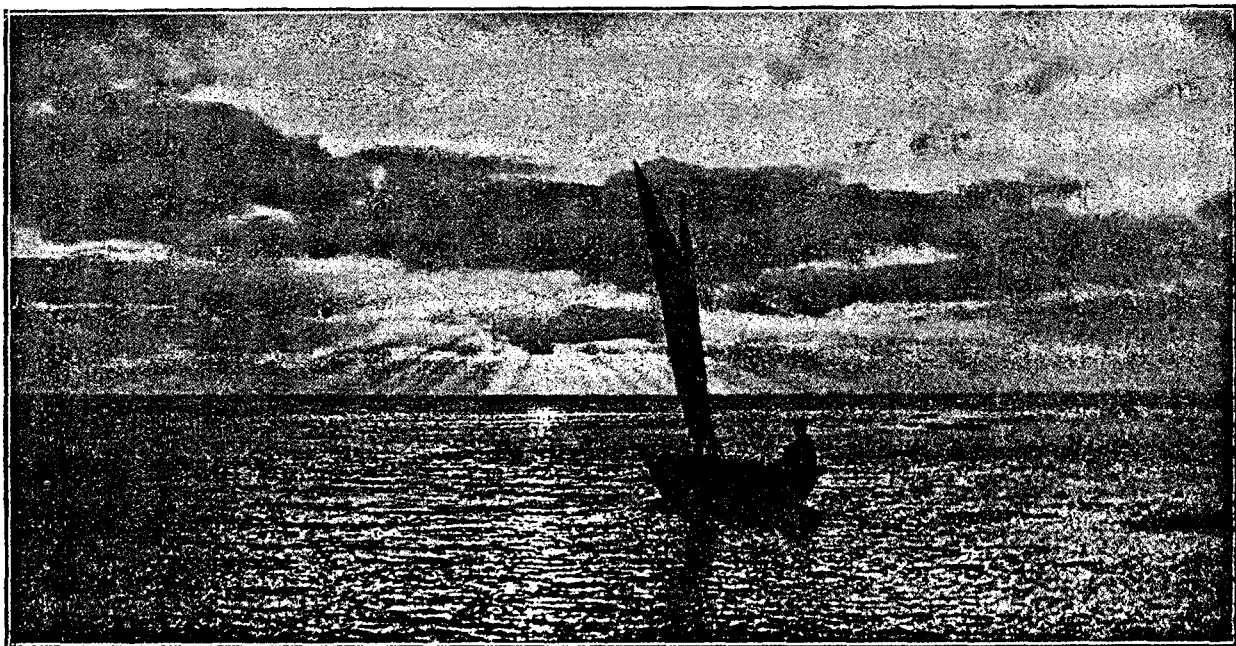
a mai rămas doar în dosarele magistratului instructor, și în mințile mai sensibile. Rămâne ca alte fapte și mai rele, și mai ieșite din comun, să ne trezească iar, spre a lua tot niște măsuri pe cari să nu le aplice nimeni. Să fim noi oare numai niște buni teoreticieni!? Pare că aici este partea în care greșim, aici este partea noastră de vină. Trebuie să lucrăm, trebuie să muncim din toate puterile, ca să ținem piept valului năvalnic, care duce în adânc mul-

țimi de tineri. Tineretul este bunul neamului, pe care trebuie să-l pregătim pentru zilele cari ne stau în față. Să ne îndreptăm atenția spre tineri, pentru că ei vor forma generația de mâine. Zilele sunt din ce în ce mai grele, vremurile se înrăutățesc tot mai mult, și avem nevoie de **bărbați integri**, — ideal la care trebuie să fie învățați tinerii să aspire, — cari să știe ce trebuie să facă atunci când au pus mâna pe cârmă.

Aceste zise mai sus, constituie programul de activitate pentru anul în care vom păși curând. Rezultatele obținute până acum ne umplu de însuflețire, ne dau mai mult curaj și hotărâre, să luptăm mai departe pentru binele tineretului nostru. Știm că aceasta este o luptă sfântă, și vrem s'o ducem până la capăt. Vom avea de întâmpinat multe piedeci în calea noastră, pentru că dorința de mai bine a fost totdeauna rău tâlmăcită de o lume înrăutățită. Dar se vor găsi și oameni de bine, cari ne vor da concursul. Biruința ne este asigurată, pentru că Cel care este cu noi, este mai tare decât cel care este împotriva noastră. Înainte!

Red.

O minunată priveliște pe lac, toamna.

Succes

Ce este succesul? Răspunsurile la această întrebare sunt multe, și definiția e într'adevăr greu de dat; căci ceea ce unul ar putea socoti un succes glorios, ar putea fi socotit de altul ca o teribilă greșeală. Dicționarul care-mi stă la dispoziție, definește succesul ca fiind o prosperitate. Cu această definiție se mulțumește cea mai mare parte a oamenilor de azi. Pentru ei câștigul bănesc este dovada succesului. Alții pot avea prosperitate din belșug și, totuși, să simtă că nu au realizat niciun succes. Unii numesc succes o anumită poziție socială. Alții doresc să ajungă culmea în cele ale profesiunii lor ca: doctori, avocați și chiar ca cerșetori și hoți. Da, se poate vorbi de așa numite succese și în lumea celor cari înșeală. Apoi, unii simt că au realizat un succes, atunci când au obținut înalte diplome de studii.

Unii își pun înainte o țintă înaltă în viață și, fiindcă n'au ajuns la această țintă finală, socotesc că n'au avut reușită în viață, și nu iau seama la ceea ce au împlinit, sau la binele pe care l-au realizat. Alții își pun ținta mult mai jos decât talentele și posibilitățile lor; și, fiindcă o ating, socotesc că viața lor a fost plină de succes.

Există astfel multe ținte și multe feluri de a măsura succesul, dar pentru mine succesul înseamnă să-ți pui înainte o țintă înaltă și de preț, și apoi să faci orice efort fizică, mintală sau spirituală, posibilă, pentru a ajunge această țintă, făcând lucrul cel mai bun, în tot timpul și în orice condiții.

Căci în definitiv succesul final e clădit dintr'o serie de succese mici. Viața ar fi mai fericită, dacă ne-am da seama de acest fapt. Am avea mai multă plăcere și satisfacție zi cu zi, dacă am lua timp să ne bucurăm de fiecare din micile succese obișnuite. Aceasta ne-ar încuraja să înaintăm

spre țintă. Intr'o viață cu adevărat mare, nu există niciun succes final; căci dacă un om, care ar putea să meargă mereu în frunte, se oprește, el încetează de a mai avea succes și înregistrează înfrângeri.

Oricine aleargă după succes, are o țintă. Când aceasta este ajunsă, el se oprește un moment și se bucură de roadele ostanelilor sale. Dar partea tristă este că în lumea aceasta, unde există moarte și desamăgire, acest punct este atins rareori sau niciodată. Este de asemenea trist, dar adevărat, că cei mai mulți oameni cu vederi înalte, puși în fața morții, ridică mâinile în disperare și strigă: „Încă nu, eu n'am realizat succesul deplin”. Ei n'au luat timp să se bucure de succesele mici din fiecare zi, și moartea cea crudă îi lipsește și de succesul final; așa că viața n'a avut decât puține bucurii pentru ei. Un succes adevărat nu vine din întâmplare. To-

Succesul se realizează prin muncă stăruitoare.

tuși unii vor mai de grabă să se încreadă în ceea ce ei numesc „noroc”. Dacă însă vrem să avem succes, atunci trebuie să facem planuri bune, să luăm hotărâri ferme și apoi să lucrăm din greu la îndeplinirea lor. Dacă vrem să ne bucurăm de fericirea supremă, care vine pe urma succesului, atunci să fim gata să plătim prețul deplin pentru aceasta, prin muncă neobosită.

Așa dar, alegeți-vă o țintă pentru viață, un vârf înalt în albastrul cerului succesorilor; și opriți-vă la fiecare pas, să vă bucurați de frumusețea priveliștilor de-a lungul drumului spre înălțime. Fiecare colină urcată este un succes, o mică țintă atinsă, o mică reușită. Oprindu-vă să vă bucurați de frumusețile din jurul vostru, vă veți simți înviorați, încurajați și inspirați, de a alerga să ajungeți și ultima mare înălțime.

Și, dacă veți avea fericirea să stați pe vârful ei la apusul soarelui, să priviți la cerul aurit al apusului, și să aruncați apoi o privire înapoi și spre cărarea prăpăstioasă pe care ați urcat, veți simți bucuria produsă de adevăratul succes.

Traducere din „The Youth's Instructor”, de Ilse Demetrescu.

BIBLIA

Cartea Cărților

Profețiile — o dovadă că Biblia e de origină divină

Veacurile trecute dau mărturie despre împlinirea exactă a profețiilor date de proroci — profeții cari pun Biblia în adevăratul ei loc de cinste, deosebind-o de celelalte cărți profane.

Oricine studiază cu atenție împlinirea profețiilor în lumina Bibliei și a istoriei este cuprins de o venerație sfântă față de Cuvântul lui Dumnezeu și devine mai credincios față de Acela care a descoperit mai dinainte soarta diferitelor țări și națiuni, a căror ridicare și cădere, profeții inspirate au prezis-o cu sute de ani înainte.

Profeții împlinite după mulți ani

Iosif, unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob, a avut un vis dela Dumnezeu, prin care se prezicea că frații lui aveau să se plece în genunchi înaintea lui. Pentru acest vis tatăl lui l-a muștrăstă aspru, zicând: „Ce înseamnă visul acesta pe care l-ai visat? Nu cumva vom veni, eu, mama ta și frații tăi să ne aruncăm cu fața la pământ înaintea ta?” Gen. 37, 10. De aceea frații lui au început să-l pisuiască, și ca să nu se îplinească visul ei îl vândură ca rob. Dumnezeu însă, în mâna căruia se află destinele omenirii, a condus lucrurile în așa fel că Iosif ajunge al doilea după faraonul Egiptului și după douăzeci de ani, frații lui, cari gândeau că pot să împiedece împlinirea celor prezise „s'au aruncat cu fața la pământ înaintea lui”, fără să știe că el era Iosif, fratele lor. Gen. 44, 14. Când Iosif se descoperi fraților săi ei se umplură de spaimă, dar el le zise: „Dumnezeu m'a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie. Așa că nu voi măști trimis aici, ci Dumnezeu”. Gen. 45, 7, 8.

Prima cetate pe care a distrus-o Iosua după ce a trecut Iordanul a fost Ierihonul. Sub influența Duhului Sfânt el rosti

M. Manea

un blestem asupra Ierihonului: „Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va scula să zidească din nou cetatea aceasta a Ierihonului! Cu prețul întâului său născut îi va pune temelile și cu prețul celui mai tânăr fiu al lui îi va așeza porțile!” Iosua 6, 26.

Această cetate ale cărei ziduri s'au prăbușit în chip misterios, trebuia să rămână o ruină ca o amintire a mâniei lui Dumnezeu. După ce au trecut mai bine de cinci secole, când poporul Izrael se îndepărtase de Dumnezeu, s'a ridicat un rege idolatru cu numele Ahab. Cât de exact s'au împlinit cele spuse de Iosua se poate vedea din cele întâmplate pe timpul acestui rege: „Pe vremea lui, Hill din Betel a zidit iarăși Ierihonul; i-a pus temelile cu prețul lui Abiram, întâiul lui născut, și i-a pus porțile cu prețul lui Zegub, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care-l spusese Domnul prin Iosua, fiul lui Nun” 1 Regi 16, 34.

Istoria poporului Iudeu prezisă, s'a împlinit exact

Cuvântul lui Dumnezeu, cu mii de ani mai înainte, a prezis istoria poporului Iudeu, care rătăcește azi printre popoare străine, fără să mai poată alcătui un stat liber cum erau altădată. În zadar se cheltuiesc în timpul nostru mulți bani, și se face mare propagandă printre Iudei pentru reconstituirea Palestinei de odinioară, căci cuvântul profeției trebuie să se îplinească: „Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, dela o margine a pământului până la cealaltă... între neamuri nu vei fi liniștit... Domnul îți va da inimă fricoasă, ochi lăncezi, și sufletul îndurerat... și nu vei fi sigur de viețua ta”. Deut. 28, 64—66.

Cine poate tăgădui adevărul acestor profeții, a căror împlinire exactă o vedem azi? Referindu-se la această profeție

un autor zice: „Intre popoare Iudeii nu au o ființă statornică și picioarele lor n'au avut odihnă, după cum o mărturisește și legenda despre Jidovul Rătăcitor în cuvinte și în tablouri. Cu inima tremurândă, cu ochii topiți și sufletul însetat, Izrailul firesc nu este nicăieri sigur de viețua și se teme zi și noapte. Mereu obosind pe drum, ei doresc să intre în țara străbunilor lor și, cu toată bogăția și agerimea lor, aceasta rămâne tot în mâini străine... Răspândiți între toate popoarele, fără o patrie proprie, ei formează o națiune cu totul caracteristică, fiind chiar prin exteriorul lor ușor de deosebit de celelalte națiuni”.

Servul lui Dumnezeu inspirat prezise nimicirea poporului iudeu de către Romani: „Domnul va aduce de departe dela marginile pământului, un neam care va cădea peste tine cu sbor de vultur, un neam a cărui limbă nu o vei înțelege, un neam cu înfățișarea sălbatică și care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii”. Deut. 28, 49, 50.

Evenimentele îngrozitoare cari s'au petrecut la asediul Ierusalimului au fost de asemenea arătate mai dinainte de Cuvântul profetic: „Te va impresura în toate cetățile tale, până îți vor cădea zidurile, aceste ziduri înalte și tari, în cari îți pușeseși încrederea... În strămtorarea și necazul în care te va duce vrăjmașul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe cari ți-i va da Domnul, Dumnezeuul tău”. Deut. 28, 52, 53. Domnul Isus a prezis de asemenea acest eveniment: „Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor impresura și te vor strânge din toate părțile; te vor face una cu pământul pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n'ai cunoscut vremea când ai fost cercetat”. Luca 19, 43, 44.

Pe lângă cuvântul ne mincinos al profeției, înainte de căderea Ierusalimului s'au întâmplat semne și minuni cari arătau sfârșitul tragic al cetății și împlinirea exactă a profeției".

„Ca soli antimergători ai nenorocirii și judecății apărură semne și minuni. La mijlocul nopții se arătă o lumină supranaturală deasupra templului și altarului. La apusul soarelui se vedeau pe nori în formă de tablou, războinici înarmați și care de luptă ce se adunau pentru războiu. Preoții, cari slujeau noaptea în sanctuar fură îngroziți de glasuri misterioase; pământul se cutremura și o mulțime de glasuri se auzeau zicând: Să mergem de aici! Poarta cea mare dinspre răsărit care era atât de grea, că de abia douăzeci de oameni o puteau cu mare greutate închide, și ale cărei zăvoare de fier erau întărite adânc în zidul de piatră se deschise dela sine la miezul nopții.

„Timp de șapte ani, un bărbat cutreeră străzile Ierusalimului și vesti vaiul care avea să vină peste cetate. Zi și noapte el cânta această cântare jalnică: 'Voci dela răsărit, voci de către mieznoapte, voci din cele patru vânturi, voci asupra Ierusalimului și a templului, voci asupra mirelui și a miresei, voci asupra întregului popor'. Această ființă ciudată fu întemnițată și biciuită; dar niciun cuvânt de durere nu putu fi scos de pe buzele lui. La batjocorile și chinurile la cari era supus, el răspundea numai astfel: 'Vai Ierusalimul, vai, vai de locuitorii lui'. Strigătul său de avertizare nu încetă până ce și el fu ucis la cucerirea pe care el o profețise mai înainte". — *„Marea Luptă”, p. 32.*

Istoria descrie în termeni foarte mișcători grozăviile ce s'au petrecut cu ocazia asedierii și căderii cetății Ierusalim.

Titu înconjură cetatea în timpul sărbătorii Paștelor când milioane de Iudei veniți din toate părțile se aflau înăuntrul zidurilor. Impuținându-se hrana ei avură de trecut prin grozăviile foamei. Unii rodeau curelele de încins, încălțăminte din picioare și sacii de piele în cari păstrau muniția. Cei cari fugeau noaptea afară din cetate să caute iarbă, plante sau altceva spre a-și potoli foamea, fiind descoperiți erau pedepsiți cu moartea, sub torturile cele mai îngrozitoare. Cele mai bestiale chinuri erau întrebuițate de cei cari aveau puterea, spre a scoate dela cei apăsați de foame și ultimele resturi de alimente.

Multe mii au murit de foame și ciură.

Corabia lumii e în primejdie să naufragieze, pentru că nu se călăuzește după lumina farului care e Cuvântul lui Dumnezeu.

Legăturile firești de iubire păreau să fie rupte acum. S'a putut vedea cum bărbatul trăda pe soția lui și soția pe bărbatul ei; iar copiii luau cu forța pâinea dela gura părinților lor bătrâni. Mamele înnebunite de foame au mâncat proprii lor copii și astfel s'a împlinit cuvântul profeției: „Femeile, cu toată mila lor, își fierb copiii, cari le slujesc ca hrană, în mijlocul prăpădului fiicei poporului meu”. Plângerile 4, 10. „Femeia cea mai gingașă și cea mai miloasă dintre voi, . . . va privi pe bărbatul care se odihnește la sânul ei, pe fiul și pe fiica ei, ieșită din coapsele ei. . . căci ducând lipsă de toate îi va mânca în ascuns din pricina strămătorii și necazului în care te va duce vrăjmașul tău în cetățile tale. . .”. Deut. 28, 56, 57.

Dar profeția care prezise soarta acestui popor arată și alte amănunte cari s'au împlinit în chip uimitor: „Și domnul te va întoarce pe corăbii în Egipt și vei face drumul acesta despre care spusesem: 'Să nu-l mai vezi!' Acolo vă veți vinde vrăjmașilor voștri ca robi și roabe și nu va mai fi nimeni să vă cumpere”. Deut. 28, 68. Iosif Flaviu spune că „După distrugerea Ierusalimului și cucerirea Palestinei toți Izrailiții trecuți de 17 ani, multe mii fură transportați pe corăbii în Egipt și vânduți acolo ca sclavi. Piața fu atât de ticsită de ebrei, încât se zice că un ebru era vândut pentru o pereche de pantofi. În cele din urmă nevrând nimeni să-i cumpere, muriră de foame cam la trei mii de ebrei sclavi”. „Este Biblia Cuvântul lui Dumnezeu?” de P. Paulini p. 45. Tot Iosefus, evaluează numărul morților cu ocazia asedierii Ierusalimului la un milion.

Distrugerea definitivă a cetății Ierusalim s'a împlinit mai târziu, sub domnia lui Adrian, în timpul răscoalei lui Barcoba, Mesia cel fals, când după unii

istoricani, 580.000 de Iudei au fost scăldați în sânge. Guvernatorul Rufus a dat ordin să tragă o brazdă de plug, ca semn că templul și Ierusalimul nu va mai fi rezidit niciodată ca oraș iudeu.

„Ultimele dărâmături ale templului au fost însă înlăturate, când împăratul Iulian împins de ură împotriva creștinismului a căutat să slăbească o puternică dovadă a adevărului creștin, prin faptul că oțerea iudeilor ajutorul său la reconstruirea templului lor. Din toate părțile imperiului veneau iudeii înlăturând dărâmăturile cu lopeți de argint și șorțuri de mătase și deschizându-se orice pungă pentru contribuții benevole; și poruncile unui mare monarh au fost împlinite cu entuziasmul unui popor întreg. Toate au fost însă în zadar; cutremure de pământ, vârtejuri și incendii au împrăștiat materialele de clădire, până ce în cele din urmă lucrătorii renunțară la continuarea clădirii”.

„Incercând . . . să desmintă profeția Domnului, el a dovedit și mai mult adevărul ei. Ei singuri au nimicit ultimele dărâmături ale clădirii celei vechi, sperând că vor putea reconstrui întregul din nou”.

„Niciun oraș nu a fost de atâtea ori asediat ca Ierusalimul — adică de 33 ori — niciun oraș n'a fost dărâmat de atâtea ori și atât de radical; și din cauza niciunui oraș nu s'a vărsat atâtea sânge în zadar precum în jurul Ieru-Salimului — cetatea păcii”. — *„In umbra marilor evenimente”, pp. 50, 52, 53.*

Împlinirea profețiilor cu atâtea precizie ar trebui să ne determine să studiem și mai mult Biblia. Profețiile constituie cel mai puternic apel către oameni, ca să recunoască pe Bunul Dumnezeu și să considere Biblia ca drept cuvânt inspirat al Său. Iubite Cetitor, care este poziția ta față de Biblie?

Acela care vrea să fie conducător trebuie să meargă înainte.

Mama

Mama nu va fi mai puțin indispensabilă copiilor mari, ca atunci când aceștia erau mici; din contră, trecând în vârsta adolescenței, această epocă cu crize de neînlăturat pentru tineret, ea va fi mai aproape de ei ca animatoarea, sfătuitoarea și ocrotitoarea lor.

Greutățile pe cari le întâmpină tineretul în această vârstă, determină viitorul lor; de aceea mama îi va îndemna să înceapă o luptă nemiloasă împotriva eului lor, șlefuiind astfel caracterul pe baza principiilor divine.

Mama urzește în rugăciuni stăruitoare cele mai nobile aspirații pentru copiii ei greu încercați. Potrivit vieții sufletești a fiecăruia, ea va căuta să înlocuiască din fantezia lor sensibilă toate impresiile dăunătoare, umplându-le mintea și inima cu cele mai nobile exemple din viața adevăraților oameni mari. Băieților le va înfățișa pe Eroul voinței, al curajului, al abnegațiunii, întrupat în Mântuitorul de pe Golgota, iar fetele vor fi mai mult impresionate de blândețea, bunătațea, mila lui Isus, căci aceasta face parte din firea naturală a fiecăruia.

Cu cât furtunile primăverii vor sguduî tânăra vârstă, cu atât mai aproape se simte mama che-

mată de copiii ei, nu ca un educator de profesie, ci sub învelișul plăcut al unei adevărate prietene, credincioase și desinteresate, cum numai o mamă poate fi. Deși lucrarea ei nu este observată de privirile superficiale, totuși ea câștigă toată încrederea, toată înțimitatea lor, sădind în inima lor acea oroare față de păcat, care a caracterizat pe cei mai de seamă eroi ai creștinătății.

Ea caută să-i lege bine cu armele izbânzii, care sunt: ținta înaltă a vieții și rugăciunea stăruitoare. Ținta orientează caracterul, iar caracterul determină destinul. Tot ea caută să-i convingă că cine se sbate după un succes meritos, nu poate pierde din orizont acest far luminos de nădejde care este marea țintă a creștinului, țintă propusă de însuși Isus, Biruitorul lumii: de a deveni fii și fiice ale Celui Prea Înalt, prin sfințirea caracterului.

Rugăciunea, acea putere launtrică, ce izvorăște dintr'o tainică dorință după o viață mai bună, mai rodnică, mai curată, este cel mai sigur mijloc pentru atingerea înaltei ținte. Rugăciunea trebuie să devie o experiență deosebită în viața tineretului, pentru că ea este o legătură între puterea slabă a tinerimii cu puterile divine, este ca o stâncă puternică în furia valurilor vieții.

Mama vă va întoarce de pe calea vanitoasă a lumii, brăzdată cu decepții sângeroase, de cari ar dori atât de arzător să fiți feriți,

și vă va îndrepta pe cărarea unei vieți sobre spre datorie și bucurii curate; numai să nu vă lăsați îndepărtați de aceste aripi ocrotitoare.

În simplitatea ei impunătoare, veți fi feriți de mândrie și gelozie; viața ei cumpătată și bine chibzuită vă va dărui cel mai mare bun: mulțumirea. Frumosul și armoniosul îl va descoperi ochilor voștri în mărețul templu al naturii, unde se zăresc încă urmele Creatorului. Cântecul plin de laudă, intonat de inima încercată a mamei, devin o rugăciune, un ecou din sfere mai înalte, mai sfinte decât cele în cari peregrinăm.

Deși acțiunea ce exercită o adevărată mamă nu este totdeauna în deajuns de apreciată, și influența sa este așa de puțin vizibilă și se măsoară așa de greu, mama nu se sinchisește deloc de aprecierile exterioare, ea nu se gândește decât să fie mamă după impulsivitatea instinctului. În aceasta stă secretul succesului ei. Nu e mamă din principiu, ci prin natura sa.

Una din caracteristicile primordiale ale mamei este devotamentul său plin de abnegație. Pentru ea nu există egoism, ea nu trăiește decât pentru copiii ei. Pentru ea „a exista” înseamnă a se preda pe de-a-ntregul pentru copiii ei.

Singura ocupație potrivită femeii este deci iubirea de mamă: iubire a da, iubire a vorbi, iubire a cugeta, iubire a trezi; aceasta este lucrarea nobilă a femeii creștine din toate timpurile.

Elena Păunescu-Blașiu

Cetiți și răspândiți

Amicul Tinerimii

Generația tânără și viitorul

Dacă privim astăzi în lume și în vieța popoarelor, vedem că se dă o mare luptă pentru tineret. Orice om își dă seamă că viitorul aparține tinerilor și dacă vrea cineva să aibă viitorul, trebuie să aibă pe tineri. „Tineretul este viitorul”, aceasta este negreșit o concluzie foarte logică. Dar dacă mergem mai departe putem spune: Ceea ce este tineretul, aceea va fi și viitorul, sau viitorul va fi ceea ce vor face tinerii din el.

Vieța tineretului zilelor noastre — e trist, dar trebuie să spunem — e departe de a fi cea ideală. Formarea caracterului este foarte mult neluată în seamă. Inima și caracterul sunt lăsate la o parte. Se crede că dacă cineva știe mult și a învățat mult, și este mult. Aruncați-vă privirile pe coloanele ziarelor: Un student a împușcat șase persoane și apoi s'a sinucis; un student împușcă o femeie și apoi se sinucide; unul s'a otrăvit; altul s'a aruncat înaintea trenului etc. Să ne gândim la tânărul student chimist care și-a măcelărit părinții cu un sadism uluitor. La ce bun toată învățătura lui? Primăvara trecută a avut loc o mulțime de sinucideri între tinerii din clasele superioare de liceu. Deseori se aude de banditisme și hoții comise de ei. De ce atâtea minți dezechilibrate, și atâtea suflete prinse în chip iremediabil în mrejele decăderii? De ce atunci când vieța este mai frumoasă și viitorul le surâde, tinerii își pun capăt vieții? Soarta? Nici vorbă! „Fiecare este făuritorul soartei sale”, spunea marele critic german Lessing. Atunci care să fie cauza?

Mulți au constatat că vina stă în însăși învățătura care se predă în școli. Evoluționismul învață că totul a luat naștere din nimic, în mod spontan; că tot ce este organism viu, evoluiază, că omul este o ființă superioară ai cărei strămoși trebuie căutați printre mai-muștele antropoide, și alte teorii

de felul acesta. Acest articol nu țintește să combată evoluționismul, dar este un rău de neiertat astăzi când totul se bazează pe logică, să se facă o greșeală atât de nelocică. Savanții zilelor noastre nici nu se mai pot hazarda să mai creadă așa ceva. Aceasta este ceva vechiu și demodat deoarece nu corespunde realității. Observațiile biologilor și antropologilor duc la concluzia că în natură are loc un proces contrar evoluției, un proces de degenerare. Se știe că plantele, animalele

deasupra, și cele „noui” sunt dedesubt, au ajuns la concluzii, a căror caracteristică e cuprinsă în aceste cuvinte ale unuia dintre ei: „Să mă scuzați, Domnilor, dacă trebuie să vă spun că după teoriile geologiei eu singur nu mai știu dacă stau în cap sau în picioare”.

Tineretul este o energie care trebuie captată și folosită pentru binele societății.

și oamenii din trecut au fost cu mult superiori în ce privește vitalitatea și constituția fizică, celor de astăzi. Multe specii de animale au dispărut încă de acum câteva secole și dispar chiar în zilele noastre. Geologii, cercetând straturile pământului, după cari se socotește timpul „de formare a pământului”, și văzând că de multe ori straturile „vechi” sunt

Creșterea fără pereche a științei în ultimul secol se datorește unei intervenții divine, prezisă de Biblie. Dar evoluționismul nu este o știință, ci este o religie modernă, care convine celor ce doresc să trăiască după poftele lor. Dacă după mintea lor nu mai există Dumnezeu care trage la răspundere pe oameni pentru nelegiuirile lor, ei sunt liberi să facă ce vor.

Unde începe îngrijorarea se termină credința.

Dacă nu le mai place viața, și-o curmă, căci doar carne sunt, și s'a terminat totul. La această concluzie a ajuns și filosoful Nietzsche, anume că dacă cineva nu se simte bine pe pământ, poate să-și tragă un glonte în cap, căci e mai bine așa. Puterile întunerecului țin pe oameni încâtușați în aceste păreri.

Evoluționismul este o Evanghelië a desnădejzii care degradează pe om și îl desorientează. El arată viața ca neavând niciun rost, și de aceea mulți tineri se avântă în tot felul de plăceri destrăbălate, sorbind până în fund paharul cel amăgitor al patimilor, pentru ca apoi să-i simtă toată amărăciunea, și să se scuture de viața aceasta ca de nimica. Iată cauza stării nenorocite a generației tinere.

Poetul german Schiller a spus următoarele cuvinte: „Cine a ajuns odată până acolo, încât să desvolte mintea și inteligența în dauna inimii, pentru acela lucrurile cele mai sfinte nu mai sunt sfinte, pentru acela Dumnezeu și omenirea nu mai valorează nimic, în ochii lui cele două lumi nu mai există“. Aceste cuvinte sunt adevărate și își găsesc împlinirea în timpurile noastre. În lumea de astăzi nu se mai găsește nimic stabil, totul pare zadarnic. În știință și filosofie nu se găse-

ște satisfacție sufletească. Dar există o stâncă ceva stabil, ceva neclintit de-a-lungul veacurilor și aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, viața lui Isus. O! dacă m'ai crede, stimate cetitor! Dar parcă văd cum ți se încrețește fruntea și spui încet: „Vine cu religia“. Dar așa este. Dacă cineva dorește să studieze astăzi științele pozitive ca medicina, chimia și tehnica, el trebuie să lucreze în laboratoare. Altfel este cu neputință a cunoaște aceste științe. Tot așa dacă dorește cineva să studieze învățăturile lui Isus, trebuie să le aplice în viața sa, orice jertfă l-ar costa. În zadar ar căuta cineva să le cunoască teoretic, nu va ajunge la niciun rezultat dacă nu ajunge la o cunoaștere experimentală. Timpul cel mai potrivit pentru studiu este tinerețea, când forțele corporale și intelectuale sunt în desvoltare. O, dacă ar fi aplicate principiile biblice, ce rezultate minunate s'ar obține! „Idealul lui Dumnezeu pentru copiii Lui este mai înalt decât poate să ajungă cel mai înalt gând omenesc!“ În tinerețe orice clipă este scumpă. Activitatea minții crește și dacă atunci este ocupată cu lucruri rele, totul este pierdut. Puneți puterile voastre în serviciul lui Hristos și veți avea o mare răsplată în viața aceasta și în cea viitoare. „Tinerețea este timpul semănatului“.

Despre un tânăr student devotat lui Isus, am cetit nu de mult următoarele:

Luând parte la un concurs dela Universitatea din Sidney, Australia, a câștigat premiul întâi de 1.600 de dolari. Aceasta îi asigură un studiu pe patru ani de zile în mod gratuit. După aceea el a luat parte la concursul pentru premiul „Whitworth“ care se împarte în imperiul britanic la cei mai buni studenți ingineri. Intre cei 5.000 de concurenți a fost și tânărul student. El a câștigat acest premiu și aceasta i-a asigurat o călătorie pentru studii de specializare în Statele-Unite ale Americii. Guvernul australian, care nu dorea să piardă pe acest tânăr talentat, a trimis un avion după el ca să-l aducă în capitală și i-a oferit cinci posturi la stat, dintre cari el putea să aleagă. El s'a decis să se ducă în străinătate pentru studii. Dar el n'a fost numai un tânăr distins în chestiunile tehnice ci a fost și un bun creștin și lucrase mulți ani în Comunitatea din care făcea parte, ca președinte al Cercului Tinerimii. Ce oare îl deosebea atât de mult de ceilalți studenți? Cu siguranță, faptul că trăia după principiile biblice și se abținea de ceea ce ar fi putut să-i slăbească corpul. El trăia ca un Daniel și ca un Iosif, despre cari se spunea că erau cu mult mai înțelepți decât toți ceilalți.

Isus poate face din oricine un om nobil și înțelept, numai să se predea Lui. Tinerilor, căutați legătura cu cerul, căutați-o în Biblie și cu siguranță o veți găsi. Cerul ne iubeste și dorește să ne vadă fericiți. Urmați lui Isus și trăiți după această maximă: „Roagă-te și lucrează“. Ascultă acum, poate mâine va fi prea târziu.

O. Gereș

Generația tânără tinde să lase la o parte ocupațiile serioase și folositoare, spre a se deda sportului și altor îndelungate și ușuratic. Elevi de liceu în grevă, cerând mai mult timp liber pentru sport.

David

Un cântăreț iscusit

Un viteaz fără pereche

Intre caracterele cele mai atrăgătoare din vremurile Vechiului Testament, cel puțin pentru tineret, este fără îndoială David, fiul lui Ișai.

Fiind cel mai tânăr dintr'o mare familie de băieți, a fost ales să rămână acasă cu bătrânii. Datoria lui era să păstorească oile. Frații cei mai în vârstă se dedică vieții mai agitate a armelor. Ei plecase să lupte împreună cu ceilalți din popor împotriva Filistenilor, cu cari Izrailiții au avut mult de a face în istoria lor.

Ocupația aceasta de păstor făcea să aibă mult timp liber, pe care tânărul David îl folosea foarte bine. El își luase o harfă cu care își petrecea orele de singurătate, însoțit numai de oile sale pe pajiștele înverzite din împrejurimile Betleemului, și prin exercițiu neîntrerupt ajunsese un muzicant foarte iscusit. Faima sa se dusese până departe de Betleem. Sute de persoane fusese însufletite și încântate de sunetele armonioase pe cari degetele sale le scotea din harfa sa iubită. Maestrul care îl învățase în această artă prea frumoasă, care înalță sufletul omenesc spre sfere înalte de simțire și meditare, nu era altcineva decât natura cu toate frumusețile ei încântătoare. Colinele pline de verdeață, cari se profilau la orizont, crângurile și pădurile al căror frunziș foșnea la adierea vântului, au fost conservatorul în care David a ascultat muzica plină de farmec a murmurului pârâiașului, ciripitul cel vesel al pă-

sărelelor, cântul cel delicat și plin de măiestrie al privighetorilor, tri-lurile ciocârlilor în răcoarea dimineții, freamătul codrului bătut de furtună, în sfârșit toată simfonia naturii, atât de diversă în părțile acelea. Degetele sale erau așa de iscusite, că puteau să scoată din harfa sa toate sunetele acesteia naturale.

Dar David mai era și un poet talentat; și tot natura fusese aceea care deșteptase în el simțul poeziei și un neasemuit spirit de pătrundere și observație. Fermecat de diminețile acelea încântătoare cari îl găseau cu oile sale la pășune, iată cari erau simțimintele lui:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu,
Și întinderea lor vestește lucrarea măi-
[nilor Lui.
O zi istorisește alteia acest lucru,
O noapte dă de știre alteia despre El.
Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte,
Al căror sunet să fie auzit:
Dar răsunetul lor străbate tot pământul,
Și glasul lor merge până la marginile
[lumii.

In ceruri El a întins un cort soarelui.
Și soarele, ca un mire, care iese din
[odaia lui de nuntă,
Se aruncă în drumul lui cu bucuria unui
[viteaz;

Răsare la un capăt al cerurilor,
Și își isprăvește drumul la celalt capăt:
Nimic nu se ascunde de căldura lui”.

Dar nu se mulțumea numai să admire și să versifice aceste frumuseți în rime cari au rămas nepieritoare, ci el merge și mai departe. Sufletul său izbucnește în admirație față de Acela care a făcut toate aceste minuni:

„Legea Domnului este desăvârșită, și
[înviează sufletul;
Mărturia Domnului este adevărată
Și dă înțelepciune celui neștiutor.

Inapoiă tuturor lucrurilor din natură el vede degetul unui Dumnezeu puternic, care făcuse toate lucrurile „cu suflarea gurei Lui”, un Dumnezeu înfricoșat, când Se scoală să judece pământul din pricina păcătoșeniei oamenilor, dar și plin de iubire și milă pentru cel sdrobot cu inima.

Gândindu-se la raportul dintre păstor și oile sale, la grija iubitoare cu care trebuie să le ocrotească împotriva animalelor de pradă, și să le conducă în locuri unde pot să găsească hrană din belșug și tot ce le trebuie, David compuse unul din cei mai frumoși și mai plini de mângâiere dintre psalmii săi, care este un balsam pentru sufletul omenesc sbuciumat și pândit de atâtea primejdii:

„Domnul este păstorul meu:
Nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi,
Și mă duce la ape de odihnă;

Imi înviorează sufletul,
Și mă povătuște pe cărări drepte,
Din pricina Numelui Său.
Chiar dacă ar fi să umblu

Prin valea umbrei morții,
Nu mă tem de niciun rău,
Căci Tu ești cu mine.
Toiaagul și năiaua Ta mă mângâie..."

Dar să ne întoarcem la persoana tânărului David. El era răspunzător de siguranța turmei sale, și spre a fi în stare s'o protejeze de atacurile lupilor și altor animale primejdioase, mânuia cu o așa îndemănare praștia, că putea să lovească cu piatra chiar la semn. Fără îndoială că el nu se folosea de praștie ca să vâneze păsărelele cele drăgălașe cari îi ieșeau în cale, și-i făcea o deosebită plăcere să le asculte. Dar era vai de fiara aceea care își făcea apariția în jurul turmei. David era dintre puținii tineri cari nu se prea tem de nimic. El nu s'a dat niciodată în lături din fața primejdiei. Când leul și ursul au venit la oi, el i-a omorît pe amândoi. Poate că alți păstori s'ar fi gândit mai mult la viața lor, și în fața acestei primejdii ar fi lăsat turma și ar fi luat-o la fugă. Dar David n'a făcut așa. El era un adevărat păstor.

Această experiență cu oile sale e o dovadă a însușirilor sale alese. Gustul său artistic s'a dezvoltat în foarte mare măsură. El iubea muzica și poezia, și a dat la lumină multe lucrări de natura aceasta, cari au fost o bucurie și o mângâiere pentru veacurile următoare. În singurătate și primejdie, el a învățat să se încreadă în Dumnezeu și să se bizue pe iubirea și ocrotirea Sa. În felul acesta, departe între munți, Domnul își pregăti un tânăr după inima Lui. Plin de încredere în Dumnezeu, viteaz, iubitor, talentat, el avea să fie pregătit în singurătate în vederea unei mari lucrări pentru Dumnezeu.

Odată tatăl îl trimise la oștire cu merinde pentru frații săi. Era o ocazie deosebită pentru tinerele acestuia cu față frumoasă și păr

bălai. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Cele două oștiri, a Filistenilor și a Izrailiților, erau față în față, dar nu se dădea nicio luptă. Un uriaș ieșea din mijlocul oastei Filistenilor în fiecare zi și provoca pe Izrailiți să aleagă pe cel mai tare din rândurile lor, care îndrăznește să iasă înaintea lui pentru o luptă pe viață și pe moarte. Soarta amândoror națiunilor atârna de rezultatul acestui duel. Nimeni dintre Izrailiți nu îndrăznește să iasă înaintea acestui infricoșător Goliat. Zi după zi în-

frunta pe Izrail, spre rușinea și umilirea lor.

În ziua când David veni pe câmpul de bătaie, uriașul ieși iarăși înainte cu cuvintele sale provocatoare. Băiatului i se păru un lucru foarte ciudat că nu e nimeni care să aibă destulă credință în Domnul și să iasă împotriva lui. În cele din urmă se oferî să meargă el. Războinicii încercați ai lui Izrail și împăratul Saul, socoteau o adevărată sinucidere ca un băiețuș fără experiență să încerce un asemenea lucru. David

răspunse: „Robul tău păștea oile tatălui său. Și când un leu sau un urs venea să ia o oaie din turmă, alergam după el, îl loveam și-i smulgeam oaia din gură. Dacă se ridica împotriva mea, îl apucam de falcă, îl loveam, și-l omoram. Așa a doborât robul tău leul și ursul; și cu Filisteanul acesta, cu acest netăiat împrejur, va fi ca și cu unul din ei, căci a ocărit oștirea Dumnezeului celui viu. . . . Domnul, care m'a izbăvit din ghiara leului, și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui Filistean“.

Când auzi Saul aceste cuvinte pline de credință, s'a lăsat convins și a zis lui David: „Du-te, și Domnul să fie cu tine!“ Și se duse. Își alege cinci pietre netede din pârâu, bune pentru praștie, pe cari le puse în traista sa de păstor, își luă toiaagul, și ieși pe câmpul de bătaie ca să întâmpine pe Goliat. Uriașul fu uimit când văzu un băiat cu picioarele goale și rezământu-se într'un băț, venind spre el. Credea că Saul își bate joc de el, și mai, mai, să-și iasă din sărite. Blestemă pe David pe dumnezeii lui și se apropie de el, dând coiful care-i acoperea capul puțin mai pe ceafă, ca să vadă pe băiețușul acesta. Dar tocmai aci a fost greșeala lui, pentru că fruntea rămasă descoperită i-a oferit lui David un loc de țintă pentru praștia lui. Amândouă armatele stau față în față, privind cu respirația întretăiată. Mai ales Filistenii erau foarte nerăbdători să vadă ce-o să iasă din toate acestea. Izrailiții erau îngrijoși mai mult decât se poate spune.

Dar rezultatul s'a văzut numai decăt. David se repezi pe câmpul de bătaie, cu o piatră în praștie. Goliat înainta și el, foarte încrezut în puterile lui, având pe cineva care-i purta scutul. Tânărul David învărti praștia de câteva ori și . . . sbrrrr . . . dădu drumul pietrei, care sbură ca o săgeată. Se auzi un pocnet scurt, uriașul se împleteci pe picioare și căzu la pământ. Fusese lovit drept în frunte, pe locul rămas descoperit.

David se repezi, apucă cu mâinile amândouă sabia gigantului și dintr-o lovitură îi tăie capul. Bătălia aceasta inegală, între tânărul care venea în numele lui Dumnezeu, și uriașul care venise în puterea sa, s'a consumat în câteva secunde. Filistenii, îngroziți de moartea șampionului lor, o luară la fugă, urmăriți de Izrailiți. Aceasta a fost o zi de triumf pentru armata lui Saul. Credința cea simplă a lui David în providența conducătoare a lui Dumnezeu a schimbat soarta bătăliei, și poporul său a fost liberat.

După această izbândă, David s'a întors înapoi la oițele sale dragi, în mijlocul naturii pe care o iubea mult. Dar n'a fost lăsat multă vreme să ducă această viață liniștită de păstor. Întâmplarea cu uriașul îl făcuse erou popular. Cîrînd avea să fie chemat la conducerea armatei. Evenimentele se precipitară cu repeziciune. Gelozia lui Saul constrânse pe David să ia calea exilului, dar nu pentru mult timp,

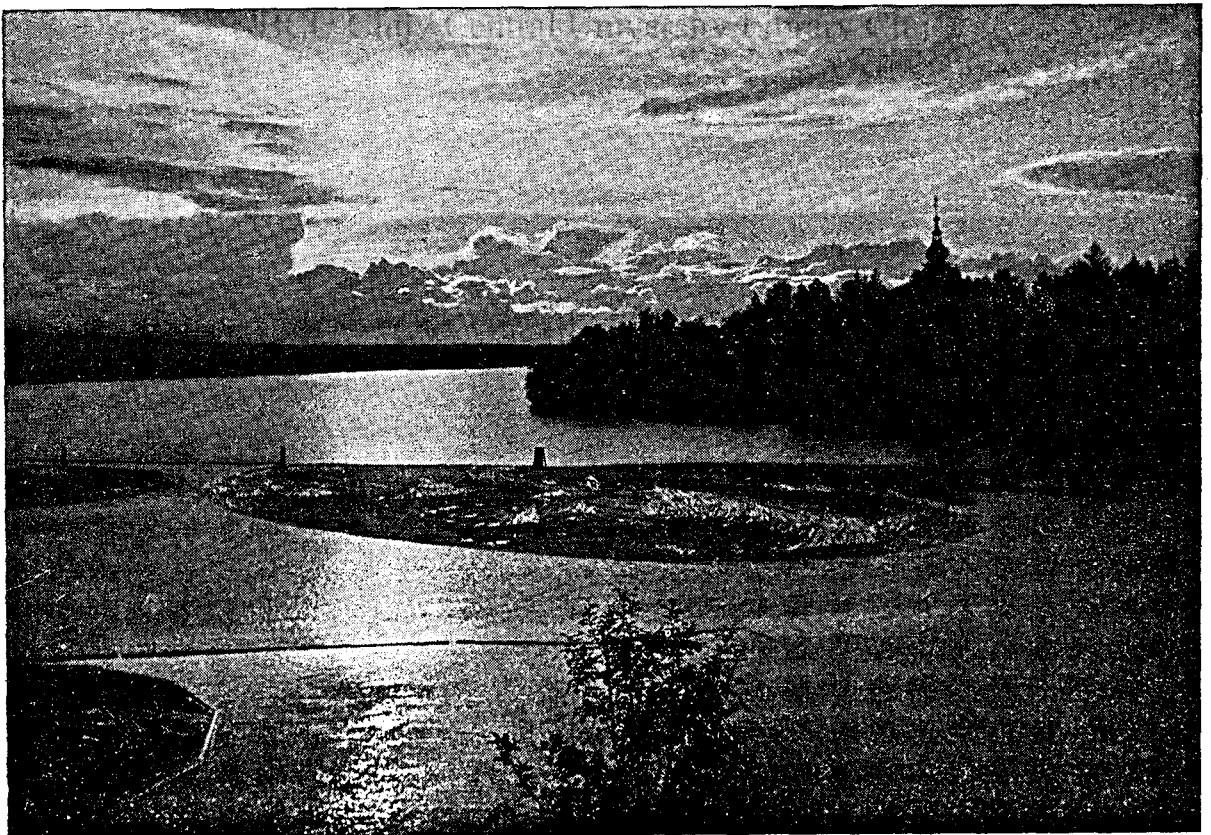
deoarece Dumnezeu conduse lucrurile în așa fel că el fu chemat ca păstor peste turma lui Izrail. În această poziție, el a înălțat înmăpărția la o strălucire și putere, cum nu mai ajunsese mai înainte.

Talanții pe cari David îi desvoltase prin împlinirea umilelor sale îndatoriri, n'au fost altceva decât trepte spre grandoarea la care a ajuns. Lecția credinței în Dumnezeu, pe care el o învățase încă din anii fragezi ai copilăriei și tinereții, a făcut din el un bărbat pe umerii căruia Dumnezeu putea să pună răspunderi grele. Cu toate că a făcut greșeli mari în timpul vieții sale, inima sa a fost neîntrerupt întoarsă spre Dumnezeu, și a fost totdeauna gata să recunoască greșelile sale. Aceste însușiri a făcut din el un bărbat pe care Dumnezeu avea plăcere să-l onoreze. De-a-lungul veșniciei, Fiul lui Dumnezeu ca Fiu al lui David va sta pe tronul lui David, domnind peste Izrailul lui Dumnezeu, în care vor fi cuprinși toți cei răscumpărați.

Iubiți tineri, studiați viața lui David în Cartea cârților, și învățați dela acest tânăr, „care era după inima lui Dumnezeu”. E mult, foarte mult, de când a trăit el, dar vedeți, totdeauna caracterele mari intră în ordinea lucrurilor veșnice. Un proverb din înțelepciunea celor vechi spune: „Timpul macină toate”. Macină însă numai părțile rele, iar cele bune se mențin de-a-lungul veacurilor ca pildă de urmat pentru generațiile viitoare. În vremurile noastre e nevoie de tineri cari să poarte răspunderi mari, e nevoie de tineri cari să aducă mîntuire lumii sbuciumate de atâtea frămătări. Școala și experiența acestui bărbat care a fost David, va fi de mare folos celor ce vor să apuce pe calea aceasta.

M. Ionescu

Cînd te simți obosit și descurajat de înfrîngerile suferite în viață, să iai o hotărîre numai după ce ai stat cîtva timp în mijlocul naturii. Atunci nu vei da greș.

MINUNI DE MEMORIE

Iată câteva cazuri de memorii cari ies din comun prin puterea lor.

Se spune că Temistocle, un vestit general grec, care a trăit în timpul războaielor cu Perșii, cunoștea pe orice cetățean din Atena. Și trebuie să știm că Atena nu era un orașel oarecare, ci era unul din cele mai mari și mai populate orașe ale antichității, perla basinului mediteranean, centrul civilizației antice.

Fără îndoială că Otto, împăratul german, și-a datorat mult din succesul său unei memorii deosebite. El știa numele oricărui soldat și ofițer din armata sa, — și nu avea o armată așa mică. Lucrul acesta, între altele, l-a făcut așa de popular încât în cele din urmă a fost proclamat împărat.

Hortensius, un orator roman, a fost în stare, după ce a rămas o zi întreagă într'un bazar, să dea o socoteală din memorie de toate lucrurile vândute, cu prețurile, numele și cumpărătorii lor.

Coborând spre timpurile mai noi, următoarea anecdotă ne dă un exemplu de o minunată putere de memorie.

Un englez se prezintă regelui Frederic cel Mare al Prusiei cu scopul de a-i arăta puterea lui de tinere de minte. Cu siguranță că englezul știa și nemțește și franțuzește. Frederic chemă pe Voltaire, care pe vremea aceea era la curtea prusiană. La invitația lui Frederic, Voltaire cete o lungă poemă proaspăt compusă. Englezul se ascunsese în dosul unei draperii, așa ca să nu fie văzut de marele scriitor, dar ca să poată auzi orice cuvânt din poemă.

— Admirabilă poemă, observă Frederic la terminare, dar pare-mi-se că nu este originală. La curtea mea este un domn care ar putea s'o spună cuvânt cu cuvânt.

La un semn, englezul își făcu apariția și i se spuse despre ce este vorba. Toate acestea însă, numai ca să tragă o farsă lui Voltaire, întru cât ei erau înțeleși.

Farsa a reușit. Voltaire ascultă îmmărmurit când străinul îi repetă cuvânt cu cuvânt poema pe care el se chinase atâta s'o compună, și pierzându-și firea pentru un moment, prefăcu manuscrisul în bucăți. Numai după aceea i se spuse de unde cunoștea englezul poema lui, și când i-a mai trecut mânia, a fost gata să se pocăiască, scriind din nou lucrarea dela a doua repetiție a străinului, care a fost în stare să treacă prin ea ca și de prima dată.

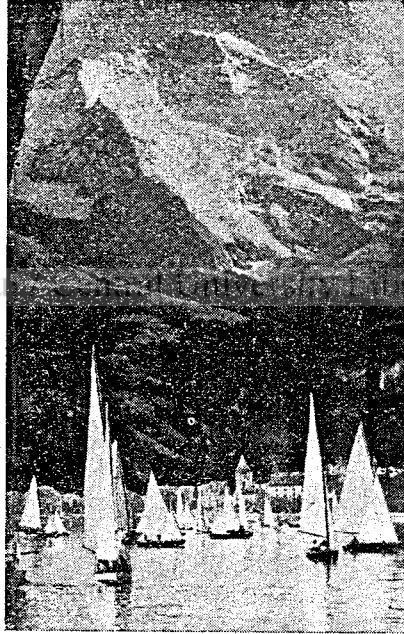
O altă ispravă de putere de memorie este aceea a unui oare-

rul își aducea foarte bine aminte că a înlocuit un cuvânt cu un altul atunci când s'a ținut predica.

Odată s'a interzis reportajul în parlamentul englez. Paza era bine întărită, și oricine era văzut luând note, era dat afară fără nicio discuție. Cu toate acestea, tot ce se vorbea în parlament, se putea cete exact în ziare. Mai apoi s'a descoperit că un oarecare Woodfall obișnuia să ia loc la galerie în timpul vorbirilor, și stând cu capul între mâini, memoriza toate vorbirile, pe cari apoi le da publicității.

Un făuritor de versuri, cu mult talent, dar fără nicio lețcaie, cum se întâmplă aproape totdeauna cu acești maestri ai rimei, ceru odată audiență la un cap încoronat al unei țări din partea răsăriteană a Europei. Compusese o poezie decăta regelui, și dorea să i-o citească în schimb un dar. Se vede că așa era mentalitatea poezilor în vremea aceea. Dar până să între la rege, trebuia să se mai ploconească pe la unul și pe la altul, și tuturor trebuia să le explice ce dorește, satisfăcându-le curiozitatea de a le recita și versurile. Unul dintre ei îl duse la locul dorit. Regele a fost plăcut impresionat de această dedicație, dar până la urmă bardul a trecut printr'o mare încercătură, întru cât lacheul, care-l adusese, a declarat că el auzise poezia de mult, chiar din copilăria sa, și ca dovadă a și recitat-o. Regele nu știa ce să creadă. Poetul era într'o situație din cele mai grele. Nici nu se putea o mai mare rușine. Dar îi era și necaz, întru cât era conștient de originalitatea poemei sale. Tot lacheul l-a scos însă din încercătură, destăinuind că el memorizase poezia cu câteva clipe înainte, când o auzise de prima dată. Regele i-a răsplătit pe amândoi, — pe unul pentru talentul lui, iar pe celălalt pentru memoria lui.

Adapt. M. I.

care Fotter de Norfolk. El a făcut prinsoare cu cineva că va putea ține minte toate cuvintele dintr'o predică. A ascultat o predică. Cineva l-a urmărit ca să nu ia note în timpul acesta. Apoi a mers într'un birou și a scris-o. Când s'a făcut comparația cu manuscrisul, pe care predicatorul fusese rugat să-l aducă cu scopul acesta, s'a făcut constatarea că se deosebea numai într'un singur loc, unde se folosise un cuvânt sinonim. Dar Fotter s'a dovedit a fi corect, deoarece predicatorul

IARNA

Ninge. Fulgii leneși curg din cerul sur.
Tot mai multă crește liniștea 'mprejur.
Zeghe argintie a'mbrăcat pământul.
Cald să-i fie până 'n primăvară. Vântul
Stă în casă astăzi: nu 'ndrăznește-acum
Să pornească singur că-l apucă 'n drum
Noaptea, și sunt haite. Neteda câmpie
Albă-i cum e coala albă de hârtie
Până ce nu-i scrisă încă; corbii 'n stol
Croncănind de-asupra-i se rotesc domol
Căci de sus zăriră într'un colț de hat
Stârvu 'ntreg al unui iepure 'nghețat.

Vezi arar pe uliți câte-un trecător
Rătăcind. Omătul cântă sub picior.
Grei atârnă ramii 'n strai de promoroacă.
Ori și cât de mare-i frigul, dela joacă
Nu-i oprește-o clipă 'n casă pe băieți:
Se împart în două taberi. Din nămeți
Bulgări grei își face fiecare ceată, —
Zgomotoasă luptă se începe 'ndată.

Troenit e 'ntinsul drumului de țară.
Părtie deschide-o sanie ușoară:
Vine de departe și ca o nălucă
Intră 'n sat, pe urmă iese și apucă
Drumul care taie 'n două câmpul nins
Străbătut de-o gărlă. Caii trag întins,
Bat mereu zăpada și gonesc spre văi
Sfâșiind tăcerea 'n zvon de zurgălăi.
Lupii dau târcoale marginei de sat.
Lui Lisandru Roată, bietul, i-au mâncat
Haitele az-noapte două oi și-o vacă.
Doamne, cum se roagă mai curând să treacă
Iarna nepoftită, iarna viscoloasă:
N'are, bietul Roată, un gătej în casă.

In ograda noastră, într'un nuc rotat,
De un ceas aproape, două ciori la sfat
Stau. Vorbesc, pe semne, c'au ajuns să piară
Dacă mult mai ține iarna asta 'n țară.

Ion Bătrâna Voivodeni

O lumină în întunerec

Un pictor lucra odată la o pânză ce reprezenta un amurg într'o zi de iarnă. O impresie de nespusă tristețe se degaja din tot ansamblul: un cer mohorît, arbori despuiți de frunză, un câmp pustiu îngropat în zăpadă, o casă singuratică, totul confundat în întunerecul înserării. Părea că moartea stăpânește totul în chip incontestabil.

Pictorul puse atunci o lumină la fereastra casei și, — lucru minunat! — tot tabloul luă imediat o înfățișare cu totul alta. Cerul deveni mai puțin mohorît, arborii mai puțin despuiți de podoaba lor, câmpia mai puțin pustie și casa mai puțin singuratică. Un suflu de viață și de bucurie trecu peste stampa pictorului pentru a-i reînsufleți toate amănuntele.

Așa era starea omenirii înainte de venirea Aceluia care este nădejdea mântuirii omului — Isus Hristos. El veni în această lume amărită, părăsită și sortită pierii, ca să schimbe cu totul atmosfera, aducând lumina vieții și bucurie în inimile oamenilor ascultători de poruncile Sale și dornici de mântuire. El este lumina venită dela Dumnezeuul luminilor, care trebuia să lumineze pașii omenirii în mersul ei de-a-lungul veacurilor. Ea stă și azi la fereastra inimii adevăraților creștini și va continua să stea încă, spre a lumina sinistrul tablou al lumii, schimbându-i complet înfățișarea.

Către cetitori

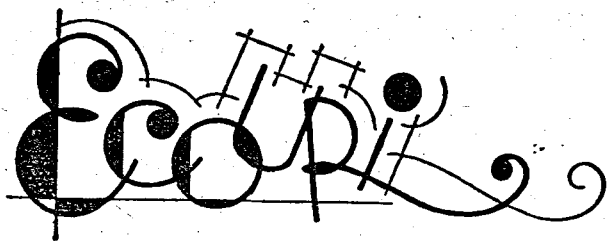
Numărul acesta fiind ultimul din anul 1937, adresăm pe calea aceasta mulțumirile noastre călduroase tuturor acelora cari ne-au dat concursul material și moral prin procurarea revistei „Amicul Tinerimii”.

Suntem siguri că sfaturile, învățăturile și îndemnurile cuprinse în paginile „Amicului” au fost de un real folos pentru toți, și aceasta ne dă îndrăzneala să vă cerem concursul și mai departe pentru anul cel nou în care vom pași curând. „Amicul” va continua să apară cu un material bogat și instructiv pentru tineret, decorat cu clișee sugestive, dându-i o înfățișare plăcută și atrăgătoare.

Cine va trimite costul a două abonamente adică suma de 96 lei, va primi un abonament gratuit.

Pentru sprijinul pe care credem că ni-l veți da, vă mulțumim anticipat.

Redacția

Statele-Unite au exportat anul trecut explosibile în valoare de 12.253.000 de funzi (ceea ce înseamnă în lei mai mult de 245.060.000). Exportul de explosibile a crescut deci cu un procent de 25% față de anul 1935. Baniile luați pe acest material au fost înghițiți de tezaurele furnizorilor de armament, iar ceea ce s'a vândut este pâinea milioanele de înfometări de pe câmpiile Europei și Asiei, cari așteaptă de azi pe mâine să fie măcelăriți într'un nou războiu. Omenirea se sinucide!

Unul din cele mai ciudate fructe este așa numitul fruct miraculos. După ce ai mâncat unul, orice, chiar o lămâie, are un gust dulce. Efectul acesta este provocat de paralizarea pentru un timp oarecare a papilelor limbii. Mai există un fruct și mai minunat, care poate să îndulcească vieța cea mai amară. Ghici! care e și unde se găsește?

Pianul are numai douăzeci și opt de note, dar specialiștii pot să distingă 11.000 de tonuri diferite.

În Germania sunt astăzi numai 23.772.000 de catolici, reprezentând numai o treime din întreaga populație a țării.

Din sursă autorizată se spune că cinci muzee antireligioase din Rusia s'au închis din lipsă de interes, și că numărul membrilor Ligii de Propagandă împotriva lui Dumnezeu, a scăzut la mai puțin de jumătate, adică dela 5.000.000 până la mai puțin de 2.000.000.

Incoronarea regelui Angliei necesită folosirea unui exemplar special de Biblie. Acesta este un manuscris extrem de vechiu, scris în limba latină. Volumul este în quarto, format din 417 file, cari cuprind cele patru Evanghelii. Du-

pă stilul scrierii și frumoasele ilustrații ale Bibliei, pare că a fost făcută pe la sfârșitul veacului al nouălea. Odată era să fie distrusă de foc, când se găsea în biblioteca Cottoniană din Ashburnham House, Westminster, dar din fericeală a scăpat numai cu câteva pagini mototolite și marginile părțite de foc. Astăzi este păstrată în Muzeul Britanic.

Peste tot pământul se vorbesc 5000 de limbi, și Biblia a fost tradusă în 991 din acestea, fie părți din ea, fie în întregime.

Dirijabilul german „Hindenburg”, a explodat la Lakehurst, New Jersey, după prima sa călătorie din Germania în Statele-Unite, chiar în momentul când se aruncase frânghiile pentru ancorare. Aeronava era plină cu hidrogen, care este foarte inflamabil, și s'a transformat într'o mare de flăcări în câteva secunde. Din cele nouăzeci și nouă de persoane, — pasageri și echipaj, treizeci și șase și-au găsit moartea cea mai îngrozitoare, fiind arși de vii.

Un raport din publicația *Religious Digest* din Decembrie, 1936, spune că „un pește mare s'a pripășit în portul Alexandria (Egipt), și că după ce a fost vânat, s'a văzut că este așa de mare, că niciuna din macaralele existente nu putea să-l ridice. El a fost tăiat în trei părți și adus la Beyrouth spre a fi expus publicului. Capul peștelui atârna șase tone. Un om stând în picioare pe maxilarul inferior nu putea să ajungă cu mâna sau să atingă maxilarul superior, deschizătura fiind de aproape doi metri și jumătate. Acesta era un pește de pe Mediterana, și Alexandria nu este departe de locul nenorocitei experiențe a lui Iona”.

Dela armistițiul care a pus capăt războiului mondial, Franța a prins 1.500 de spioni cari operau în cuprinsul hotarelor ei. Se socotește la cel puțin 10.000 numărul spionilor cari lucrează actualmente între diferite națiuni din Europa.

Tinerele turcoaise, dela vârsta de șaseprezece până la douăzeci și unu de ani, sunt gata să lupte, și doresc să lupte ca și bărbații. Într'o petiție recentă adresată Ministerului Educației Naționale, au cerut să li se dea o educație militară, și să fie tratate și ele ca băieții, împlinind termenul de serviciu militar obligatoriu. Încotro mergem? Oare vor veni vremuri mai bune?

Din Londra se anunță nașterea unui alt Charles Dickens, stră-strănepotul faimosului scriitor.

Faruk I a fost investit în luna Iulie ca rege al Egiptului. Faptul acesta merită să fie amintit, deoarece este prima investire regală în Egipt din vremea Faraonilor până în zilele noastre.

Se împlinesc anul acesta 100 de ani de când americanul Samuel Morse, de profesiune pictor, a inventat aparatul telegrafic. Primul sistem era foarte rudimentar, dar mai apoi Morse și-a perfecționat invenția. Cu toate că invenția sa este un lucru „simplu” în comparație cu telegrafia fără fir, inventată de Marconi, totuși are meritul că cel dintâiu a dat curs cercetărilor în direcția aceasta, și a prilejuit invențiile de mai târziu, în deosebi ale lui Marconi.

Italia construiește aeroplane gigantice cu o capacitate de cincizeci de pasageri și în stare să transporte treizeci de tone de încărcătură; cari să facă serviciul între Roma și Adis-Abeba. Durata parcursului va fi de douăsprezece ore.

Fiul cel mic de curând născut prințului moștenitor Humbert și prințesei moștenitoare Marie Jose de Italia, a primit douăsprezece nume. Acestea sunt: Vittorio Emanuele Alberto Carlo Teodoro Umberto Bonifacio Amedeo Damiano Bernardino Gennaro Maria.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul V. No. 6/1937. Abon. pe un an lei 48. un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București 4. Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu, 116.